

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a JUDr. Dagmar Nygrínové v právní věci žalobce: **R. P.**, zast. JUDr. Pavlem Šimou, advokátem, se sídlem Radobyčická 830/8, Plzeň, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 24. 11. 2014, č. j. 17 A 47/2014 – 37,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 24. 11. 2014, č. j. 17 A 47/2014 – 37, zamítl žalobu, kterou se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí ze dne 19. 6. 2014, č. j. DSH/6099/14, sp. zn. ZN/1229/DSH/14, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Plzně ze dne 26. 3. 2014, č. j. MMP/063561/14, jímž byl žalobce uznán vinným z přestupků dle: 1) § 125c odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu) v souvislosti s porušením § 5 odst. 1 písm. f) téhož zákona, 2) § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu v souvislosti s porušením § 5 odst. 1 písm. g) téhož zákona, 3) § 125c odst. 1 písm. e) bod 2 zákona o silničním provozu, v souvislosti s porušením § 118b odst. 2 téhož zákona, 4) § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu v souvislosti s porušením § 6 odst. 8 písm. b) téhož zákona, 5) § 16 odst. 1 písm. c) zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za újmu způsobenou provozem vozidla a o změně některých zákonů, v souvislosti s porušením § 17 odst. 1 téhož zákona. Magistrát města Plzně za tyto přestupky žalobci podle § 125c odst. 4 písm. a) a § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu uložil pokutu ve výši 37 500 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na 18 měsíců, s účinností ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí a dále mu podle § 79 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, a § 1 odst. 1 vyhlášky č. 231/1996 Sb. uložil povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.

[2] Proti tomuto rozsudku krajského soudu brojil žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížností ze dne 12. 1. 2015, v níž navrhl jeho zrušení a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení. Svou kasační stížnost žalobce opřel o důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel v kasační stížnosti namítal, že správní orgán ve věci rozhodl, aniž by mu umožnil být přítomen při projednání přestupku a využít při něm svých procesních práv, čímž stěžovatele zkrátil v jeho právu na obhajobu v přestupkovém řízení.

[3] Nejvyšší správní soud dospěl po předběžném posouzení splnění zákonných náležitostí kasační stížnosti stěžovatele k závěru, že kasační stížnost byla podána opožděně.

[4] Podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. „*nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže návrh byl podán předčasně nebo opožděně.*“ Toto ustanovení je přitom podle § 120 s. ř. s. třeba přiměřeně aplikovat i na řízení o kasační stížnosti.

[5] Ustanovení § 106 odst. 2 věty první s. ř. s. stanoví, že „*kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí, a bylo-li vydáno opravné usnesení, běží tato lhůta znovu od doručení tohoto usnesení.*“ Podle poslední věty téhož ustanovení „*zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.*“ Podle § 106 odst. 4 s. ř. s., „*kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u soudu, který napadené rozhodnutí vydal.*“

[6] Podle § 40 odst. 1 věty první s. ř. s. „*lhůta stanovená tímto zákonem, výzvou nebo rozhodnutím soudu počíná běžet počátkem dne následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek.*“ Podle § 40 odst. 2 věty první s. ř. s. „*lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje s dnem, který určil počátek lhůty.*“ Podle § 40 odst. 3 s. ř. s., „*případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. To neplatí o lhůtách stanovených podle hodin.*“ Podle § 40 odst. 4 s. ř. s. „*lhůta je zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence, popřípadě zvláštní poštovní licence anebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit, stanoví-li tento zákon jinak.*“

[7] Z obsahu spisu krajského soudu Nejvyšší správní soud zjistil, že kasační stížností napadený rozsudek byl stěžovateli doručen prostřednictvím jeho zástupce do jeho datové schránky dne 10. 12. 2014. Napadený rozsudek obsahuje řádné poučení o opravných prostředcích včetně lhůty k podání kasační stížnosti, když se v něm mj. uvádí, že „*proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.*“

[8] Napadený rozsudek krajského soudu tedy byl stěžovateli doručen ve středu dne 10. 12. 2014. Zákonná lhůta dvou týdnů k podání kasační stížnosti proto počala běžet dne 11. 12. 2014 a marně uplynula až v pondělí 29. 12. 2014. Dne 24. 12. 2014, na který připadl konec lhůty, byl totiž státní svátek, stejně jako 25. 12. a 26. 12. 2014. Na tyto svátky bezprostředně navázaly dny pracovního klidu sobota a neděle 27. 12. – 28. 12. 2014. K zachování lhůty pro podání kasační stížnosti by tedy bylo třeba, aby kasační stížnost byla stěžovatelem nejpozději dne 29. 12. 2014 předána soudu nebo tomuto zaslána prostřednictvím držitele poštovní licence, popř. zvláštní poštovní licence anebo předána orgánu, který má povinnost podání doručit. Ze Záznamu o ověření elektronického podání doručeného na elektronickou adresu podatelny krajského soudu, však vyplývá, že kasační stížnost byla právním zástupcem stěžovatele cestou datové zprávy odeslána až dne 12. 1. 2015. Nezbyvá tak než konstatovat, že kasační stížnost byla podána opožděně. Opožděnost kasační stížnosti je ostatně zřejmá již z data jejího sepsání – 12. 1. 2015.

[9] Na základě výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost stěžovatele byla ve smyslu § 106 odst. 2 s. ř. s. podána opožděně, přičemž zmeškání lhůty nelze podle poslední věty téhož ustanovení prominout. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost výrokem I. odmítl podle § 46 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 120 s. ř. s.

pokračování

[10] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud za použití ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. výrokem II. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

P o u ě e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. ledna 2015

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu